

Iva Hoňková
ilustrace Markéta Šmalcová

ŠKŘÍTEK DOMOVNÍČEK

bambóok®

Iva Hoňková
ilustrace Markéta Šmalcová

ŠKŘÍTEK DOMOVNÍČEK

bambóok®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.

Iva Hoňková

SKŘÍTEK DOMOVNÍČEK

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou bambóok

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401

www.grada.cz

jako svou 8653. publikaci

Ilustrace Markéta Šmalcová

Odpovědná redaktorka Zuzana Burdová

Grafická úprava Antonín Plicka

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 96

Vydání 1., 2023

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod a.s.

© Grada Publishing, a.s., 2023

Cover Illustration © Markéta Šmalcová, 2023

ISBN 978-80-271-7013-5 (pdf)

ISBN 978-80-271-3202-7 (print)

OBSAH

Předmluva	7
Nová rodina	11
Úklid	15
První noc	20
Koláč	28
Strouhanka	39
Myši	46
Pozvání ke stolu	59
Dříví na zimu	69
Neděle	79
Sklep	89
Závěr	93

PŘEDMLUVA

V dávných dobách bydleli skřítkci domovníčci v každé chalupě a lidé s nimi žili ve shodě. Dávali jim misky s mlékem, o posvícení několik čerstvých povídlových koláčů plněných tvarohem a zdobených mandlemi, preclíky, med a všelijaké jiné dobroty. Skřítkci jim za to chránili jejich domovy jednak před zloději a loupežníky, jednak před povodněmi, požáry a krupobitím. Když však v domě žili lidé zlí, kteří se mezi sebou hádali a z jejichž srdcí zmizela láska a dobro, často zapomínali dávat svým ochráncům dary. Skřítkci poté přestali nad jejich domovy držet stráž a lidem začali škodit. Stávali se škodolibými a velmi si v tom libovali. Buď nechávali mizet věci, nebo je přemísťovali na místa, kde by je nikdo nehledal. A tak se často stávalo, že se ze světnice ztratil džbáněk, v kamnech se zniče-honic rozhořel oheň, tím pádem se rozžhavila plotna a večere se spálila na uhel. Slepice najednou přestaly snášet vajíčka, přes noc se srazilo mléko a mnoho dalších podobných vylomenin měli na svědomí právě tito skřítkci domovníčci.

Mezi domovníčky to chodilo stejně jako mezi lidmi. Někteří se měli rádi a navštěvovali se, jiní zase ne. Když už ale k sobě domovníček a domovnička zahořeli láskou, byla z toho pak obrovská veselka, na kterou se ještě mnoho let vzpomínalo.

Jenomže postupem let lidé na skřítky přestali věřit. Svět zázraků jakoby nadobro odvál do pohádek. V našich domovech se ale čas od času dál předměty velmi zvláště přemísťují, někdy dokonce zmizí úplně. Jen si vzpomeňte – něco podobného se určitě stalo i u vás doma. Mám podezření, že to pravděpodobně nebude zase tak dávno, kdy se vám něco důležitého ztratilo. Jak je to možné? Většinou se tomu jen divíme a říkáme si, že se to samo někam zatoulalo, že všechno se děje tak nějak samo.

Nic v životě se však neděje náhodou. Žádné „samo“ neexistuje. To jen ti naši domácí skřítci si z nás občas dělají dobrý den. Právě o jednom takovém vám budu teď vyprávět. A věřte nebo ne – všechno, o čem se tady dočtete, se opravdu stalo.

Na samém konci jedné malé vesničky stojí stavení. Když přijdete blíž, uvidíte za ním velkou zahradu s kůlnou, ovocný sad a malý potůček, který protéká kolem. Roubená chalupa je na první pohled už léta opuštěná. Ano, je pravda, že v ní nebydlí žádní lidé. Svůj domov tam našel skřítek domovníček Floriánek.

V chalupě žije už mnoho let. Jeho jedinými společníky jsou myši a jeden toulavý kocour, kterému dal Floriánek jméno Archibald, na což je skřítek patřičně hrdý. Hlavně mu připadalo tak nějak lepší volat na něho zkráceně Árcí než hej, ty rezavý kocoure.

Floriánkovi je sto dvacet čtyři let, což je u skřítků poměrně nízký věk. Přestože se svou výškou dosáhne sotva na opěradlo židle, není mu to na překážku. Pro většinu smrtelníků je neviditelný stejně jako všichni ostatní jeho druhu. Zjevuje se pouze malým dětem a zvířatům. Mimo jiné oplývá neobyčejnou silou. Bez sebemenší námahy dokáže pouhým pohledem přemísťovat nábytek, rozdělávat oheň, rozbít nádobí nebo šramotit na půdě starými řetězy, což ostatně s velikou oblibou dělá. Život s lidmi mu totiž nikdy nepřinesl nic dobrého a jeho srdce postupem času zatrpklo.

Místní obyvatelé se tomuto stavení vyhýbají velkým obloukem, protože si myslí, že v něm straší. Floriánkovi to vyhovuje, má rád svůj klid. Jenomže jeho klidu právě teď odzvonilo. Chalupu i se zahradou si totiž koupila jedna mladá rodina z Prahy. Nikdo z nich však netušil, co je čeká.

NOVÁ RODINA

„Tak tahle chalupa je ode dneška naše,“ prohlásil hrdě tatínek, vystoupil z auta a rozhlížel se po okolí.

„Ten čerstvý vzduch!“ zhluboka se nadechla maminka.

„Krásně to tady voní,“ zaradovala se sotva čtyřletá Jasmínka a rozeběhla se do zahrady. Kolem ní spokojeně poskakoval malý pejsek. Slyšel na jméno Bery, které si vysloužil za to, že byl celý bílý a vypadal jako beránek.

Za nimi se líně vlekla sedmnáctiletá Viky. Tvářila se, jako by jí bylo všechno úplně jedno.

„U všech ďasů, co má být zase tohle?“ mračil se Floriánek a tiše pozoroval z okna světnice nové obyvatele. Poté otevřel svůj deník a začal psát:

První den po úplňku devátého měsíce. Další noví majitelé chalupy se rozhodli, že mi budou dělat společnost. Ach! Kolik takových bylo před nimi? A kolik dalších ještě přijde? Nedá se nic dělat. Chvilí je nechám, aby se rozkoukali, a pak jim to jaksepatří osladím.

„Co komu osladiš?“ mňoukl mu za zády Archibald a dál si líně olizoval přední packu.

„Ty jsi neviděl ty nové přistěhovalce do naší chalupy?“ vykřikl Floriánek.

„Ale jo, viděl. A co má být? Párkrát jim předvedeš, co umíš, a oni zase odjedou.“

„Doufám, že sis všiml, že mají psa,“ poznamenal skřítek škodolibě.

Kocour nešťastně zasyčel.

„Jen se podívej sám, když mi nevěříš.“

„To za tebou nebudu moct chodit na návštěvu!“ Árcí zíral z okna na bílého, rozverného pejska. „Měl by ses tentokrát pořádně snažit, abys je všechny vy-lekal tak, že na to nadosmrti nezapomenou! Třeba se zpráva o tvém strašení roznese až na kraj světa a pak už snad konečně bude od těch lidí pokoj!“ navrhoval rezavý kocour, celý naježený.

„Teď zase přeháníš ty. Uklidni se. Už mám plán a ty mi s ním pomůžeš,“ mrknul Floriánek.

„Vypadají dost nebojácně,“ uvažoval Árcí, když viděl, jak se nový hospodář chopil sekery a jedním rázným úderem rozsekl široký špalek dřeva.

„Tak vypadali i ti před nimi,“ ušklíbl se skřítek a tiše dodal: „Však ono je to brzy přejde.“

„Tady je přímo ráj na zemi!“ rozplýval se mezitím tatínek. „Vůbec nechápu, že jsem ten domek koupil skoro za babku,“ zamyslel se a rozsekl další špalek. „Viky, mrkni do kůlny, jestli tam není nějaký koš. Posbíráme třísky a zkusíme zatopit. Dnes v noci bude chladno, tak ať si tu chaloupku hezky ohřejeme.“

„Mami, že tady neplánujete bydlet?“ reagovala Viky.

„Jen přes víkendy a prázdniny,“ odpověděla maminka. „Ale bude to chtít nějaké úpravy, něco opravit a taky určitě vymalovat, vymést pavouky a další podobnou havěť,“ usmála se. „Doufám, že nám pomůžeš.“

Viky obrátila oči v sloup: „Nadšením právě nekvetu.“
„Uvidíš, že se ti tady nakonec zalíbí,“ řekl tatínek.
„Jen počkej, až ti ukážu tvůj pokojíček! Nebudeš se o něj muset dělit s Jasmínkou jako v bytě v Praze. Tady budete mít každá svoje soukromí.“

„Už teď hořím zvědavostí,“ utrousila Viky kousavě. Pak se ale zarazila: „Počkat! Říkal jsi něco o soukromí? Slyšela jsem dobře? Možná ještě názor změním,“ a vydala se na prohlídku kůlny.

„A já si tady najdu kamarádky, budeme si spolu hrát v potůčku,“ zahlásila Jasmínka.

ÚKLID

Světnička vypadala sice trochu zanedbaně, ale útulně. V rohu u zdi se tyčila velká kachlová kamna. Vedle na policích byly pod vrstvami prachu a pavučin naskládané džbánky, hrníčky, talíře a pár svazečků sušených bylin. Uprostřed místnosti stál dřevěný stůl a několik židlí. Pod oknem byla lavice a u ní malá kolébka.

„Zvláštní,“ podivila se maminka. „Jako by to někdo ve spěchu opustil a všechno tady nechal,“ kroutila nevěřícně hlavou a rozhlížela se kolem dokola.

„Připomíná mi to domky ve skanzenu, kde jsme byli loni na školním výletě,“ poznamenala Viky. „Tam to taky vypadalo, jako by se zastavil čas. Paní průvodkyně nám ukazovala spoustu zajímavých věcí a nástrojů, které lidé v dávných dobách používali a které jsem nikdy předtím neviděla,“ zamyslela se. „A jak se tak koukám, některé z nich jsou tady těm docela podobné.“ A se zájmem si všechno prohlížela.

„Zkusím zatopit,“ oznámil tatínek a pootevřel vzající dvířka od kamen. Vymetl a vyčistil, co bylo potřeba. Na dno naskládal třísky a kusy starých novin a všechno zapálil. Plamínky ohně pomalu olizovaly

praskající dříví a po světničce se začalo rozlévat příjemné teplo.

Maminka už stála připravená s velkým hrncem plným vody na ohřátí. Vyhrnula si rukávy a Viky s Jasmínkou se okamžitě přidaly.

„Budeme mít chaloupku jako klíčku,“ zaradovala se mladší dcera, zatímco jedním očkem pokukovala po dřevěné kolébce.

„Byla v ní asi nějaká panenka,“ usmívala se maminka, která sledovala pohled dcerky. „Mohla by sis sem nějakou přivést. Doma v pokojíčku jich máš stejně víc než dost. A když poprosíš Viky, určitě ti ušije nějakou pěknou dečku a polštářek.“

Tu se kolébka začala sama od sebe houpat.

„Co to?“ zamračila se maminka.

„Asi nebyla pro panenku, mami. Leží v ní skřítek, copak ho nevidíš?“ Jasmínka se tvářila nadšeně.

Floriánek se spokojeně kolébal ze strany na stranu a jeho rezavé, střapaté vlásky zářily ve světle ohně jako jiskřičky.

Maminka se už už nadechovala, aby vyjádřila nesouhlas, když vtom se jí připletl pod nohy velký, rezavý kocour. Míhl se okolo a schoval se pod lavici. Najednou se Beryho zmocnily lovecké pudy a vmžiku, za nepřetržitého štěkání, vyrazil za Árčím.

„Vida, přece jen tady někdo bydlí,“ utrousila Viky. „Viděli jste ty obří, zelené oči? To je určitě kocour, který hlídá duše lidí, kteří tu...“

„Přestaň strašit!“ okřikl tatínek starší dceru. „Vezmi rychle Beryho na vodítko a běž s ním na zahradu. My se už nějak pokusíme s tím kocourem domluvit.“

„To chci vidět,“ mumlal si Floriánek pro sebe.

„Čičí, čičí, polez ven,“ volal do tmy pod lavicí tatínek, když se vkleče skláněl k zemi. Zelené oči se rozsvítily ještě víc a přidalo se syčení. Tatínek zkusil natáhnout ke kocourovi ruku. Jenomže ten se jen tak chytit nenechal. Vysunul drápy a jedním prudkým máchnutím zaťal.

„Jáááůůvájs! Ty potvoro mizerná!“ zašklebil se tatínek, když se podíval na hluboké škrábance táhnoucí se přes celý hřbet ruky.

„Ještě že jsme k němu nepustili Beryho. Měl by podrápaný čumáček,“ špitla Jasmínka.

„Jasně, ale tatínek poškrábaný být může, že?“ mrkla na ni maminka.

Jasmínka neodpověděla. Šla ke kolébce, chvíli u ní jen tak tiše stála a pak promluvila: „Skřítek říká, že by mohla pomoci miska s nějakou dobrotou. Nejlíp prý dvě. Pro každého jedna.“

„Za pokus to stojí,“ přikývla maminka. „Ale myslím, že stačí jen jedna pro kocoura. Neviditelní skřítki

žádné jídlo určitě nepotřebují,“ mudrovala a postavila naplněnou misku k lavici.

„Hihi, teď jsem to vyhrál!“ zubil se kocour. Pomalu vyšel ze svého úkrytu a hned se pustil do mňamky. Pak si olízl přední packy a spokojeně předl.

„Zrádce!“ vykřikl Floriánek. „Ani drobek jsi mi tam nenechal,“ mračil se.

„To v naší dohodě nebylo. Pokud si dobře vzpomínám, říkal jsi, že se mám jen proběhnout. O případné odměně nepadlo ani slůvko,“ zubil se stále Árcí.

Protože Jasmínka všechno slyšela, hned doplnila do misky další dobroty a podala ji Floriánkovi, který ji s jedním nadechnutím vyprázdnil.

Maminka s tatínkem nevěřičně zírali na misku vznášející se nad kolébkou a na jídlo mizející neznámo kam.

„Já snad začnu věřit na zázraky,“ špitla maminka.

„Nesmysl, jsme jen oba unavení a přetažení. Půjdeme si lehnout. Odpočineme si. Na úklid světnice máme celý víkend,“ prohlásil tatínek a šel pro Viky.

„A co kocour? Necháme si ho, že?“ prosila Jasmínka.

„Ještě uvidíme. Snad bychom mohli, určitě tady budou myši. Jen nevím, jestli si na sebe s Berym zvyknou,“ řekla maminka.

„Zvyknou! Domluvím jim,“ vyhrkla dívenka. Už se moc těšila na to, jak spolu budou řídit na zahrádce.